TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2010. gada 28. janvārī*

Lieta C-264/08

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Hof van Cassatie* (Beļģija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2008. gada 22. maijā un kas Tiesā reģistrēts 2008. gada 19. jūnijā, tiesvedībā

Belgische Staat

pret

Direct Parcel Distribution Belgium NV.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] (referents), kas pilda otrās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši K. Šīmans [*K. Schiemann*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

* Tiesvedības valoda — holandiešu.

ģenerāladvokāte E. Šarpstone [*E. Sharpston*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Direct Parcel Distribution Belgium NV* vārdā — K. Ville [*K. Wille*], *advocaat*,

— Beļģijas valdības vārdā — Ž. K. Allo [*J.-C. Halleux*], pārstāvis,

— Polijas valdības vārdā — M. Dovgelevičs [*M. Dowgielewicz*], pārstāvis,

— Somijas valdības vārdā — A. Gimareša-Purokoski [*A. Guimaraes-Purokoski*], pārstāve,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — V. Rēlss [*W. Roels*], pārstāvis,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokātes uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokātes secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi (OV L 302, 1. lpp.; turpmāk tekstā — "Muitas kodekss") 217. panta 1. punktu un 221. panta 1. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Belgische Staat* (*État belge* [Beļģijas valsts]) un *Direct Parcel Distribution Belgium NV* (turpmāk tekstā — "*Direct Parcel*") par ievedmuitas nodokļa vēlāku piedziņu.

Atbilstošās tiesību normas

Muitas kodekss

3 Muitas kodeksa 217. pantā ir noteikts:

"1. Ikvienu muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu, turpmāk sauktu "nodokļa summa", muitas dienesti aprēķina, tiklīdz to rīcībā ir

nepieciešamie dati, un ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā (iegrāmatošana).

[..]

2. Dalībvalstis nosaka nodokļa summas iegrāmatošanas praktisko kārtību. Šī kārtība var atšķirties atkarībā no tā, vai muitas dienesti, ņemot vērā muitas parāda rašanās apstākļus, ir vai nav pārliecinātas par to, ka minētās summas tiks samaksātas."

4 Muitas kodeksa 221. panta 1. un 3. punktā ir noteikts:

"1. Muitas nodokļa summu, tiklīdz tā iegrāmatota, dara zināmu [debitoram] saskaņā ar attiecīgajām procedūrām.

[..]

3. Paziņošana [debitoram] nav vajadzīga pēc triju gadu termiņa izbeigšanās, skaitot no muitas parāda rašanās dienas. Tomēr, ja muitas dienesti nav varējuši aprēķināt precīzu pēc likuma maksājamo summu tādas darbības rezultātā, kas var būt par pamatu krimināl vajāšanai, šādu paziņošanu var izdarīt pēc triju gadu termiņa beigām, ciktāl to ļauj spēkā esošie noteikumi."

Noteikumi par Eiropas Kopienu pašu resursiem

5 Padomes 2000. gada 22. maija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu (OV L 130, 1. lpp.), 6. pantā ir paredzēti noteikumi par tādu prasījumu ierakstīšanu pašu resursu kontos, kas izriet no muitas parāda, un šādu ierakstu nosacījums ir minēto prasījumu konstatēšana saskaņā ar šīs regulas 2. pantu.

Pamata prāva un prejudiciālie jautājumi

6 1999. gada 18. novembrī *Boeckmans België NV* (turpmāk tekstā — "*Boeckmans België*") Antverpenes Muitas un akcīzes nodokļu pārvaldē iesniedza pagaidu deklarāciju par konteineru ar maizes izstrādājumiem, kuru saņēmēja bija *Direct Parcel*.

7 Šis konteiners tika piegādāts *Direct Parcel*, kamēr pārvaldei iesniegtā deklarācija vēl nebija izskatīta, tādējādi konteiners muitā netika pārbaudīts.

8 Ar 2000. gada 26. maija vēstuli minētā pārvalde informēja *Boeckmans België*, ka, tā kā muitošanas termiņš jau sen ir nokavēts, ir izveidojies muitas parāds.

9 Ar 2000. gada 3. oktobra vēstuli pārvalde piedāvāja *Boeckmans België* izlīgumu, pret kuru pēdējā iesniedza sūdzību, kas 2001. gada 10. janvārī tika noraidīta.

10 *Boeckmans België* noliedza, ka tai ir pienākums maksāt minēto muitas parādu, un 2001. gada 2. februārī iesniedza *Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen* (Antverpenes pirmās instances tiesa) pieteikumu pret *Belgische Staat*. Ar 2001. gada 8. februāra pavēsti *Boeckmans België* iesniedza pieteikumu pret *Direct Parcel* par visu prasījumu nodrošināšanu, kurus pret to izvirzīja *Belgische Staat*.

11 *Belgische Staat* šajā sakarā cēla pretprasību, lai *Direct Parcel* un *Boeckmans België* tiku solidāri piespriests samaksāt muitas parādus.

12 Ar 2004. gada 7. aprīļa spriedumu *Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen* noraidīja *Boeckmans België* prasību un piesprieda tai, kā arī *Direct Parcel* samaksāt muitas parādu.

13 Ar 2006. gada 7. novembra spriedumu *Hof van beroep te Antwerpen* (Antverpenes apelācijas tiesa) šo spriedumu atcēla. Šī tiesa atzina *Belgische Staat* tiesības veikt attiecīgā muitas parāda piedziņu par noilgušām, pamatojot, ka *Belgische Staat* nav sniegusi nekādus pierādījumus par to, ka minēto nodokļu summa iepriekš tika iegrāmatota saskaņā ar Muitas kodeksa 221. panta 1. punktu.

14 *Belgische Staat* vērsās iesniedzējtiesā ar kasācijas sūdzību par *Hof van beroep te Antwerpen* spriedumu, apgalvodama, ka attiecīga muitas parāda neiegrāmatošana vai vēlāka iegrāmatošana nav šķērslis, lai muitas iestādes šo parādu piedzītu.

15 Šādos apstākļos *Hof van Cassatie* (Kasācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai iegrāmatošana [Muitas kodeksa] 221. panta nozīmē ir iegrāmatošana [šī kodeksa] 217. panta nozīmē, kurā ir noteikts, ka muitas iestādes muitas nodokļa summu ieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā?

2) Ja atbilde uz pirmo jautājumu ir apstiprinoša, kādā veidā ir jāizpilda [Muitas kodeksa] 217. pantā noteiktais pienākums, saskaņā ar kuru muitas nodokļa summa "muitas iestādēm jāieraksta uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā"? Vai ar to ir saistītas konkrētas minimālas tehniskas vai formas prasības vai arī [minētais pants] sīkāk izstrādātu noteikumu pieņemšanu par muitas nodokļa summas iegrāmatošanas praksi pilnībā atstāj dalībvalstu ziņā, nesaistot to ar minimālajām prasībām? Vai iegrāmatošana atšķiras no nodokļa summas ierakstīšanas pašu resursu kontos atbilstoši [Regulas Nr. 1150/2000] 6. pantam?

3) Vai [Muitas kodeksa] 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas iestādes paziņojums debitoram par muitas nodokļa summu saskaņā ar attiecīgajām procedūrām tikai tad ir uzskatāms par muitas nodokļa summas paziņojumu debitoram [šī panta] nozīmē, ja muitas iestādes muitas nodokļa summu ir

iegrāmatojušas pirms tās paziņošanas debitoram? Ko turklāt nozīmē [šajā pantā] lietotais jēdziens "saskaņā ar attiecīgajām procedūrām"?

4) Ja atbilde uz trešo jautājumu ir apstiprinoša, vai tad var pastāvēt pieņēmums par labu valstij, ka muitas nodokļa iegrāmatojums ir veikts pirms tā paziņošanas debitoram? Vai valsts tiesa var pamatoties uz pieņēmumu par muitas iestāžu deklarācijas pareizību, ka muitas nodokļa summa ir iegrāmatota pirms tās paziņošanas debitoram, vai arī iestādēm valsts tiesā ir sistemātiski jāiesniedz rakstiski pierādījumi par muitas nodokļa summas iegrāmatošanu?

5) Vai [Muitas kodeksa] 221. panta 1. punktā paredzētā muitas nodokļa summas iegrāmatošana ir jāveic pirms tās paziņošanas debitoram, lai izvairītos no spēkā neesamības vai tiesību uz muitas parāda piedzīšanu vai pēcmuitošanas piedzīšanu dzēšanas? Vai, citiem vārdiem, [šis pants] ir jāsaprot tādējādi, ka muitas nodokļa summu nevar piedzīt, ja muitas iestādes to saskaņā ar attiecīgajām procedūrām paziņo debitoram, lai gan pirms paziņošanas muitas parāds nav ticis iegrāmatots, kā rezultātā [šīm iestādēm], lai summu varētu piedzīt vēlāk, muitas nodokļa summa no jauna saskaņā ar attiecīgajām procedūrām ir jādara zināma debitoram pēc tam, kad tā ir tikusi iegrāmatota, un ievērojot [minētajā pantā] noteikto noilguma termiņu?

6) Ja atbilde uz piekto jautājumu ir apstiprinoša: kādas sekas izriet no tā, ja debitors samaksā muitas nodokļa summu, kas tam ir paziņota bez iepriekšējas iegrāmatošanas? Vai šāds maksājums ir jāuzskata par nepamatotu maksājumu, ko viņš valstij var prasīt atlīdzināt?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

16 Runājot par šo jautājumu, pietiek atgādināt, ka Tiesa uz to jau ir apstiprinoši atbildējusi 2008. gada 9. jūlija rīkojumā lietā C-477/07 *Gerlach & Co.* (18. un 23. punkts).

17 Tāpēc uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Muitas kodeksa 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā minētā piedzenamās nodokļa summas "iegrāmatošana" ir šīs summas "iegrāmatošana", kā tā ir noteikta šī kodeksa 217. panta 1. punktā.

Par otro jautājumu

18 Runājot par šī jautājuma otro daļu, kurā iesniedzējtiesa vaicā Tiesai, vai "iegrāmatošana" Muitas kodeksa 217. panta 1. punkta izpratnē atšķiras no nodokļa summas ierakstīšanas pašu resursu kontos atbilstoši Regulas Nr. 1150/2000 6. pantam, jānorāda, ka Tiesa arī uz šo jautājumu ir atbildējusi iepriekš minētajā rīkojumā lietā *Gerlach & Co.* (22. un 23. punkts).

19 Lai arī Tiesa minētajā rīkojumā ir interpretējusi Padomes 1989. gada 29. maija Regulas (EEK, Euratom) Nr. 1552/89, ar ko īsteno Lēmumu 88/376/EEK, Euratom par Kopienu

pašu resursu sistēmu (OV L 155, 1. lpp.), 6. pantu, šis secinājums pilnībā attiecas uz Regulas Nr. 1150/2000 6. pantu, kura formulējums pēc būtības ir identisks Regulas Nr. 1552/89 6. panta formulējumam.

20 Tāpēc jāuzskata, ka "iegrāmatošana" Muitas kodeksa 217. panta 1. punkta nozīmē ir jānošķir no konstatētās nodokļa summas ierakstīšanas pašu resursu kontos atbilstoši Regulas Nr. 1150/2000 6. pantam.

21 Runājot par šī jautājuma pirmo daļu, kurā tiek jautāts, vai Muitas kodeksa 217. pants attiecībā uz nodokļu summu iegrāmatošanu paredz tehniskas vai formas minimālās prasības, jānorāda, ka no Muitas kodeksa 217. panta 1. punkta pirmās daļas izriet, ka iegrāmatošana ir muitas parāda rezultātā radušos ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu muitas iestāžu veikta ierakstīšana uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā.

22 Saskaņā ar minētā kodeksa 217. panta 2. punktu dalībvalstīm ir jānosaka iegrāmatošanas praktiskā kārtība, kas var atšķirties atkarībā no tā, vai muitas iestādes, ņemot vērā muitas parāda rašanās apstākļus, ir vai nav pārliecinātas par to, ka nodokļa summa, kas izriet no šī parāda, tiks samaksāta.

23 Tā kā Muitas kodeksa 217. pants neparedz ne "iegrāmatošanas" praktisku kārtību šī noteikuma izpratnē, ne arī tehniskas vai formas minimālās prasības, šāda iegrāmatošana ir jāveic tā, lai nodrošinātu kompetento muitas iestāžu precīzu ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas, kas izriet no muitas parāda, ierakstu uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā, lai it īpaši panāktu, ka attiecīgo summu iegrāmatošana tiek skaidri veikta arī attiecībā uz parādnieku.

24 Turklāt Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ņemot vērā rīcības brīvību, kāda piešķirta dalībvalstīm saskaņā ar Muitas kodeksa 217. panta 2. punktu, jāuzskata, ka dalībvalstis var noteikt, ka no muitas parāda izrietošās nodokļa summas iegrāmatošanu veic, minēto summu ierakstot protokolā, ko, lai konstatētu piemērojamo muitas tiesību aktu pārkāpumu, sagatavo tādas kompetentās muitas iestādes, kas minētas Vispārējā likuma par muitu un akcīzi [*Loi générale sur les douanes et accises*] 267. pantā, kas koordinēts ar Karaļa 1977. gada 18. jūlija rīkojumu (1977. gada 21. septembra *Belgisch Staatsblad*, 11425. lpp.) un apstiprināts ar 1978. gada 6. jūlija Likumu par muitu un akcīzi (1978. gada 12. augusta *Belgisch Staatsblad*, 9013. lpp.) (2009. gada 16. jūlija spriedums lietā C-126/08 *Distillerie Smeets Hasselt* u.c., Krājums, I-6809. lpp., 25. punkts).

25 Tāpēc, ņemot vērā visu iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka "iegrāmatošana" Muitas kodeksa 217. panta 1. punkta nozīmē ir jānošķir no konstatētās nodokļa summas ierakstīšanas pašu resursu kontos atbilstoši Regulas Nr. 1150/2000 6. pantam. Tā kā Muitas kodeksa 217. pants neparedz ne "iegrāmatošanas" praktisku kārtību šī noteikuma izpratnē, ne attiecīgi tehniskas vai formas minimālās prasības, šāda iegrāmatošana ir jāveic tā, lai nodrošinātu kompetento muitas iestāžu precīzu ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas, kas izriet no muitas parāda, ierakstu uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā, lai attiecīgo summu iegrāmatošana tiktu veikta skaidri, tostarp arī attiecībā uz parādnieku.

Par trešo jautājumu

26 Tiesa ir atgādinājusi, ka no Muitas kodeksa 221. panta 1. punkta formulējuma izriet, ka iegrāmatošanai, kas saskaņā ar šī kodeksa 217. panta 1. punktu ietver muitas iestāžu veiktu nodokļa summas ierakstīšanu uzskaites dokumentos vai jebkurā citā līdzvērtīgā

dokumentā, obligāti ir jānotiek pirms ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas paziņošanas debitoram (skat. it īpaši 2009. gada 16. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-124/08 un C-125/08 *Snauwaert* u.c., Krājums, I-6793. lpp., 21. punkts).

27 Šāda iegrāmatošanas un nodokļa summas paziņošanas darbību hronoloģiska norise, kas ietverta jau paša Muitas kodeksa VII sadaļas 3. nodaļas 1. iedaļā ar nosaukumu "Muitas nodokļa summas iegrāmatošana un paziņošana parādniekam", ir jāievēro, lai neradītu nevienlīdzīgu attieksmi pret parādniekiem un turklāt netraucētu Muitas savienības harmonisku darbību (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Snauwaert* u.c., 22. punkts).

28 Tiesa no tā secināja, ka Muitas kodeksa 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas iestāžu paziņojumu debitoram par maksājamo ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu saskaņā ar attiecīgajām procedūrām var likumīgi izdot tikai tad, ja minētās iestādes šo nodokļa summu iepriekš ir iegrāmatojušas (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *Snauwaert* u.c., 23. punkts).

29 Tāpat Tiesa jau ir nospriedusi, ka dalībvalstīm nav pienākuma pieņemt īpašas procesuālās normas attiecībā uz kārtību, saskaņā ar kuru ir veicama ievedmuitas un izvedmuitas nodokļa summas paziņošana parādniekam, tāpēc ka šādam paziņojumam var piemērot vispārpiemērojamas valsts procesuālo tiesību normas, ar kurām tiek garantēta atbilstoša parādnieka informētība un kuras ļauj tam, pilnībā apzinoties lietas apstākļus, nodrošināt savu tiesību aizstāvību (2006. gada 23. februāra spriedums lietā C-201/04 *Molenbergnatie*, Krājums, I-2049. lpp., 54. punkts).

30 Tāpēc uz trešo jautājumu ir jāatbild, ka Muitas kodeksa 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas iestāžu paziņojumu debitoram par maksājamo ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu saskaņā ar attiecīgajām procedūrām

var likumīgi izdot tikai tad, ja minētās iestādes šo nodokļa summu iepriekš ir iegrāmatojušas. Dalībvalstīm nav pienākuma pieņemt īpašas procesuālās normas attiecībā uz kārtību, saskaņā ar kuru ir veicama minētās nodokļa summas paziņošana parādniekam, tāpēc ka šādam paziņojumam var piemērot vispārpiemērojamas valsts procesuālo tiesību normas, ar kurām tiek garantēta atbilstoša parādnieka informētība un kuras ļauj tam, pilnībā apzinoties lietas apstākļus, nodrošināt savu tiesību aizstāvību.

Par ceturto jautājumu

31 Ar šo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vaicā, vai Kopienu tiesībām pretrunā ir tas, ka valsts tiesa saistībā ar muitas iestāžu deklarāciju pamatojas uz pieņēmumu, ka nodokļa summas iegrāmatošana ir veikta pirms šīs summas paziņošanas debitoram, vai arī Kopienu tiesībās tiek prasīts, lai minētās iestādes valsts tiesā sistemātiski iesniegtu rakstiskus pierādījumus par nodokļa summas iegrāmatojumu.

32 Šajā sakarā ir jānorāda, ka jautājumā par muitas parāda "iegrāmatošanas" Muitas kodeksa 217. panta izpratnē pierādīšanas pienākumu Kopienu tiesības neparedz nekādus īpašus noteikumus.

33 Nepastāvot Kopienu tiesiskajam regulējumam šajā jomā, katras dalībvalsts tiesību sistēmā ir jānosaka kompetentās tiesas un prasību procesuālie noteikumi, kam jānodrošina to tiesību aizsardzība, kuras attiecīgajām personām rodas no Kopienu

tiesību tiešas iedarbības, ar nosacījumu, ka šie noteikumi nedrīkst būt mazāk labvēlīgi par tiem, kas attiecas uz līdzīgām valsts rakstura prasībām (līdzvērtības princips), un tie nedrīkst padarīt praktiski neiespējamu vai pārmērīgi grūtu to tiesību īstenošanu, kas izriet no Kopienu tiesību sistēmas (efektivitātes princips) (skat. it īpaši 2006. gada 7. septembra spriedumu lietā C-526/04 *Laboratoires Boiron*, Krājums, I-7529. lpp., 51. punkts, kā arī 2009. gada 8. septembra spriedumu lietā C-478/07 *Budějovický Budvar*, Krājums, I-7721. lpp., 88. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Šie apsvērumi attiecas arī uz pierādīšanas kārtību, it īpaši noteikumiem par pierādīšanas pienākuma sadali, kas ir piemērojami prasībām tiesvedībās saistībā ar Kopienu tiesību pārkāpumu (skat. it īpaši 2008. gada 24. aprīļa spriedumu lietā C-55/06 *Arcor*, Krājums, I-2931. lpp., 191. punkts).

35 Lai nodrošinātu efektivitātes principa ievērošanu, valsts tiesai, ja tā konstatē, ka, nosakot muitas parāda parādniekam pienākumu pierādīt šāda parāda neiegrāmatošanu, var padarīt neiespējamu vai pārmērīgi grūtu šāda pierādījuma iesniegšanu it īpaši tādēļ, ka tas attiecas uz datiem, kuri nevar būt šāda parādnieka rīcībā, ir pienākums izmantot visus procesuālos līdzekļus, kas tai ir pieejami saskaņā ar valsts tiesībām, ieskaitot rīkojuma izdošanu par vajadzīgajiem pierādījumu savākšanas pasākumiem, tostarp attiecībā uz kādu lietas dalībnieku vai trešo personu par akta vai pierādījuma iesniegšanu (skat. pēc analoģijas iepriekš minēto spriedumu lietā *Laboratoires Boiron*, 55. punkts).

36 Tāpēc uz ceturto jautājumu ir jāatbild, ka Kopienu tiesībām nav pretrunā tas, ka valsts tiesa saistībā ar muitas iestāžu deklarāciju pamatojas uz pieņēmumu, ka ievedmuitas vai

izvedmuitas nodokļa summas "iegrāmatošana" Muitas kodeksa 217. panta nozīmē ir veikta pirms šīs summas paziņošanas debitoram, ja vien tiek ievēroti efektivitātes un līdzvērtības principi.

Par piekto jautājumu

37 Jautājumā par sekām, kas izriet no muitas parāda neiegrāmatošanas pirms šīs summas paziņošanas parādniekam, Tiesa jau ir nospriedusi, ka, lai arī Muitas kodeksa 221. panta 1. punkta neievērošana, kurā vainojamas dalībvalsts muitas iestādes, var radīt šķēršļus pēc likuma maksājamās nodokļa summas piedzīšanai vai nokavējuma procentu iekasēšanai, tik un tā ir jāsecina, ka šāda neievērošana nekādā ziņā neietekmē šo nodokļu esamību (skat. it īpaši 2005. gada 20. oktobra spriedumu lietā C-247/04 *Transport Maatschappij Traffic*, Krājums, I-9089. lpp., 28. punkts).

38 No tā izriet, ka muitas iestādes saglabā iespēju izdot jaunu paziņojumu par šo summu, ievērojot Muitas kodeksa 221. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus (iepriekš minētais rīkojums lietā *Gerlach & Co.*, 28. punkts).

39 Tāpēc uz piekto jautājumu ir jāatbild, ka Muitas kodeksa 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pirms piedzenamās nodokļa summas paziņojuma attiecīgās dalībvalsts muitas iestādēm šī summa ir jāiegrāmato un ka, ja šī summa nav iegrāmatota saskaņā ar Muitas kodeksa 217. panta 1. punktu, iestādes to nevar piedzīt, tomēr tās

saglabā iespēju izdot jaunu paziņojumu par šo pašu summu, ievērojot Muitas kodeksa 221. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus un noilguma noteikumus, kas ir spēkā datumā, kad radies muitas parāds.

Par sesto jautājumu

40 Tiesa ir nospriedusi, ka ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summa Muitas kodeksa 236. panta 1. punkta pirmās daļas nozīmē ir "pēc likuma maksājama" pat tad, ja šī summa nav bijusi paziņota debitoram atbilstoši šī kodeksa 221. panta 1. punktam (iepriekš minētais spriedums lietā *Transport Maatschappij Traffic*, 29. punkts).

41 Šie apsvērumi attiecas arī uz gadījumu, kad, lai arī šo nodokļu summa ir tikusi paziņota parādniekam, pirms šī paziņojuma nebija izdarīta šīs summas iegrāmatošana.

42 Šādā gadījumā, kā jau minēts šī sprieduma 39. punktā, muitas iestādes saglabā iespēju izdot jaunu paziņojumu par minēto summu, ievērojot Muitas kodeksa 221. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus un noilguma noteikumus, kas ir spēkā datumā, kad radies muitas parāds.

43 Tomēr, ja šāda paziņošana vairs nav iespējama Muitas kodeksa 221. panta 3. punktā noteiktā termiņa izbeigšanās dēļ, parāds ir noildzis un līdz ar to dzēsts šī kodeksa 233. panta nozīmē (iepriekš minētais spriedums lietā *Molenbergnatie*, 40. un 41. punkts).

44 Šādos apstākļos parādniekam principā ir jābūt iespējai saņemt tādas summas atmaksu, kas ir pārskaitīta par šo muitas parādu.

45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesības uz to nodokļu atmaksāšanu, kas iekasēti dalībvalstī, pārkāpjot Kopienu tiesību noteikumus, ir to tiesību sekas un papildinājums, ko attiecīgajām personām piešķir Kopienu tiesību noteikumi, kā tos ir interpretējusi Tiesa. Tāpēc dalībvalsts pienākums principā ir atmaksāt nodokļus, kas ir iekasēti, pārkāpjot Kopienu tiesības (skat. it īpaši 2007. gada 13. marta spriedumu lietā C-524/04 *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, Krājums, I-2107. lpp., 110. punkts un tajā minētā judikatūra).

46 Ja nav Kopienu tiesiskā regulējuma jautājumā par nepamatoti iekasētu nodokļu atmaksāšanu, katras dalībvalsts tiesību sistēmā ir jānosaka kompetentās tiesas un tiesvedības procesuālie noteikumi, kam jānodrošina to tiesību aizsardzība, kuras attiecīgajām personām piešķir Kopienu tiesības, ar nosacījumu, ka, pirmkārt, šie noteikumi nedrīkst būt mazāk labvēlīgi par tiem, kas attiecas uz līdzīgām valsts rakstura prasībām (līdzvērtības princips), un, otrkārt, tie nedrīkst padarīt praktiski neiespējamu vai pārmērīgi grūtu to tiesību īstenošanu, kas izriet no Kopienu tiesību sistēmas (efektivitātes princips) (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Test Claimants in the Thin Cap Group Litigation*, 111. punkts un tajā minētā judikatūra).

47 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, uz sesto jautājumu ir jāatbild, ka, lai arī ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summa Muitas kodeksa 236. panta 1. punkta pirmās daļas nozīmē ir "pēc likuma maksājama", pat ja šī summa ir tikusi paziņota parādniekam, iepriekš to neiegrāmatojot atbilstoši šī kodeksa 221. panta 1. punktam, tomēr spēkā ir fakts, ka, ja šāda paziņošana vairs nav iespējama šī kodeksa 221. panta 3. punktā noteiktā termiņa izbeigšanās dēļ, minētajam parādniekam principā ir jābūt iespējai saņemt šīs summas atmaksu no dalībvalsts, kas to iekasējusi.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz lietas dalībniekiem pamata lietā šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Padomes 1992. gada 12. oktobra Regulas (EEK) Nr. 2913/92 par Kopienas Muitas kodeksa izveidi 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tajā minētā piedzenamās nodokļa summas "iegrāmatošana" ir šīs summas "iegrāmatošana", kā tā ir noteikta šīs regulas 217. panta 1. punktā;

2) "iegrāmatošana" Regulas Nr. 2913/92 217. panta 1. punkta nozīmē ir jānošķir no konstatētās nodokļa summas ierakstīšanas pašu resursu kontos, kas ir noteikta Padomes 2000. gada 22. maija Regulas (EK, Euratom) Nr. 1150/2000, ar ko īsteno Lēmumu 94/728/EK, Euratom par Kopienu pašu resursu sistēmu, 6. pantā. Tā kā Regulas Nr. 2913/92 217. pants neparedz ne "iegrāmatošanas" praktisku kārtību šī noteikuma izpratnē, ne attiecīgi tehniskas vai formas minimālās prasības, šāda iegrāmatošana ir jāveic tā, lai nodrošinātu kompetento muitas iestāžu precīzu ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas, kas izriet no muitas parāda, ierakstu uzskaites dokumentos vai

jebkurā citā līdzvērtīgā dokumentā, lai attiecīgo summu iegrāmatošana tiktu veikta skaidri, tostarp arī attiecībā uz parādnieku;

3) Regulas Nr. 2913/92 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka muitas iestāžu paziņojumu debitoram par maksājamo ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summu saskaņā ar attiecīgajām procedūrām var likumīgi izdot tikai tad, ja minētās iestādes šo nodokļa summu iepriekš ir iegrāmatojušas. Dalībvalstīm nav pienākuma pieņemt īpašas procesuālās normas attiecībā uz kārtību, saskaņā ar kuru ir veicama minētās nodokļa summas paziņošana parādniekam, tāpēc ka šādam paziņojumam var piemērot vispārpiemērojamas valsts procesuālo tiesību normas, ar kurām tiek garantēta atbilstoša parādnieka informētība un kuras ļauj tam, pilnībā apzinoties lietas apstākļus, nodrošināt savu tiesību aizstāvību;

4) Kopienu tiesībām nav pretrunā tas, ka valsts tiesa saistībā ar muitas iestāžu deklarāciju pamatojas uz pieņēmumu, ka ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summas "iegrāmatošana" Regulas Nr. 2913/92 217. panta nozīmē ir veikta pirms šīs summas paziņošanas debitoram, ja vien tiek ievēroti efektivitātes un līdzvērtības principi;

5) Regulas Nr. 2913/92 221. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka pirms piedzenamās nodokļa summas paziņojuma attiecīgās dalībvalsts muitas iestādēm šī summa ir jāiegrāmato un ka, ja šī summa nav iegrāmatota saskaņā ar Regulas Nr. 2913/92 217. panta 1. punktu, šīs iestādes to nevar piedzīt, tomēr tās saglabā iespēju izdot jaunu paziņojumu par šo pašu summu, ievērojot Regulas Nr. 2913/92 221. panta 1. punktā paredzētos nosacījumus un noilguma noteikumus, kas ir spēkā datumā, kad radies muitas parāds;

6) lai arī ievedmuitas vai izvedmuitas nodokļa summa Regulas Nr. 2913/92 236. panta 1. punkta pirmās daļas nozīmē ir "pēc likuma maksājama", pat ja šī summa ir tikusi paziņota parādniekam, iepriekš to neiegrāmatojot atbilstoši šīs regulas 221. panta 1. punktam, tomēr, ja šāda paziņošana vairs nav iespējama šīs regulas 221. panta 3. punktā noteiktā termiņa izbeigšanās dēļ, minētajam parādniekam principā ir jābūt iespējai saņemt šīs summas atmaksu no dalībvalsts, kas to iekasējusi.

[Paraksti]